

Ο ΦΙΛΟΣ

ΤΗΣ

ΝΕΟΛΑΙΑΣ,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

Τεύχος Θ'. Νοέμβριος 1860.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Στοχασμοὶ Αὐτοσχέδιοι Κοραΐ. (Συνέχεια).—Βιογραφικὴ Μελέτη. (Συνέχεια καὶ τέλος).—Ἡ ὥραία Ἑαρινὴ πρωΐα.—Περὶ τοῦ Δημοκρατικοῦ τῆς Γαλλίας Ἡμερολογίου.—Περὶ τοῦ τεχνικοῦ τῆς Μουσικῆς μέρους. (Συνέχεια).—Νεκρολογία.—Ῥοδὴ πρὸς τὴν Νιάγαρον.—Παροραμάτων Διορθώσεις.

Ὁ Ἀναξαγόρας προσκληθεὶς ἢ ἀφιέρωσεν ὥραν τινα εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἀπεκρίθη· τοῦτο ζητεῖτε εἰς ἐμὲ, ὅστις προτιμῶ μικρὰν ῥανίδα σοφίας ἢ πῆχους πλούτου;

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩΙ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Κωνσταντίνου Ῥωσσολίμου.

1860.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Ο ΦΙΛΟΣ
ΤΗΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Δ΄.

Τεύχος Θ'. Ζάκυνθος 1860. Νοέμβριος.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ

περί τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης.

(Συνέχεια).

Δὲν ἐμπόδιζε τί ποτε τοὺς Γραμματικούς, διὰ νὰ αὐξήσωσι περισσότερο τὴν σύγχυσιν, νὰ ἐνώσωσι τοῦτο τὸ τελευταῖον εἰς ἓν μέρος λόγου, Εἰσάπτῃν, καθὼς ἔκαμαν εἰς ἄλλα πολλά, ἀλλάξαντες εἰς τινὰ καὶ αὐτὸν τὸν τόνον. Τοιαῦτα εἶναι χωρὶς ἀλλαγὴν τόνου, τὰ ἐξῆς· Διόλου, Εἰσάπαν, Εξίσης, Ἐπίσης, Καθὰ, Καταρχάς, Κατόπιν, Παραυτὰ (1), Παραχρῆμα, ἀντὶ τοῦ, Δι' ὄλου, Εἰς ἅπαν, Ἐξίσης, Ἐπ' ἴσης, Καθ' ἃ, Κατ' ἀρχάς, Κατ' ὅπιν, Παρ' αὐτὰ, Παρά χρῆμα. Τὸ Ὅπισ, θηλυκὸν ὄνομα (ὅθεν ἐπλάσθη τὸ Κατόπιν), κατὰ τοὺς ἐξηγητὰς τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Π, 388),

..... Θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες,

σημαίνει τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν τὴν ἀκολουθοῦσαν εἰς τοὺς ἀμαρτάνοντας (Ἑτυμολογ. σελ 627). Ἀπλούστερον ἦτον νὰ εἴπωσι, ὅτι ἐσήμαινε κατ' ἀρχάς, Ἀκολουθίαν, ἔπειτα προσέλαβε τὴν σημασίαν τῶν κακῶν ἐπακολουθημάτων, ὅσα συμβαίνουσιν εἰς τοὺς πονηροὺς διὰ τὴν κακίαν αὐτῶν· καθὼς ἀπαραλλάκτως καὶ εἰς τοὺς Γάλλους τὸ Suites (ἤγουν τὸ πλιθυντικὸν Ὀπίδες) λαμβάνεται πολλάκις ἐπὶ κακοῦ. Εἶναι λοιπὸν τὸ Ὀμηρικόν, «Θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες» ὡσάν νὰ εἴ-

(1) Εἰς τὸν Ἡσύχιον ὅμως καὶ τοῦτο γράφεται προπαροξυνῶς, Πάραυτα, καθὼς καὶ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τὸ ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Εἰς ΣΜΥΡΝΗΝ ἐπονομαζόμενον Πονημάτιον τοῦ ἀκουράστου καὶ ζηλωτοῦ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν φώτων Κυρίου Ἀναστασίου Κ. Παππαζαφειροπούλου Δικηγόρου, ἐκδοθὲν ἐν Τριπόλει, βεβαίως εἶναι ἄξιον ἀναγνώσεως, καθότι σὺν τοῖς ἄλλοις εὕρισκε ὁ ἀναγνώστης καὶ τὴν ἀγνὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός πρὸς τὸ Ἔθνος ἡμῶν, ἀφοῦ τόσον εὐλικρινῶς ἱστορεῖ ὅσας ἐξηκρίβωσε προοδευτικὰς πράξεις γενικὰς καὶ μερικὰς, ἀφοῦ ἀπαθῶς διηγεῖται τὴν ἀλήθειαν πρὸς γνῶσιν ἀπάντων, καὶ ἀφοῦ δὲν ἠμέλησεν καὶ τὸ παραμικρὸν μὲ τέλος νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοῦ ἀριστυστάτου ἡμῶν Ἔθνους τὴν βελτίωσιν καὶ πρόοδον, διὸ τὸ διαδίδωμεν πρὸς γνῶσιν ἑνὸς ἐκάστου, μάλιστα συσταίνομεν αὐτὸ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὴν πρόοδον τῶν γραμμάτων. Τὸ Πονημάτιον τοῦτο, συγκείμενον ἐκ 36 σελίδων, τιμᾶται Δραχμῆς.

πης, «Μὴ ψηφούντες τὰ ἐκ τῶν θεῶν δυσυχῆ ἐπακολουθήματα· τὸ δὲ Κατ' ὅπιν ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀπλὴν σημασίαν τοῦ Κατ' ἐπακολουθήσιν.

Ἡῤῥησε πρὸς τούτοις τὴν σύγχυσιν τῶν τοιούτων συνθέτων, καὶ ἡ μεταβολή, ἢ μετὰθεσις τοῦ τόνου. Τοιαῦτα εἶναι τὸ Ἐπίπαν, Ἐπέκεινα, Ἐκποδῶν κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ Ἐπί πᾶν, Ἐπ' ἐκεῖνα, Ἐκ ποδῶν. Τοῦ Ἐπέκεινα μάλιστα ἡ ἀτοπία φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ, Ἐπί τάδε, τὸ ὁποῖον κἀνεὶς ἀκόμη δὲν ἐτόλμησε μῆτε νὰ νοήσῃ μῆτε νὰ γράψῃ ἐπιρρηματικῶς, Ἐπιτάδε. Τὸ Ἐκποδῶν ὅτι δὲν διαφέρει τίποτε ἀπὸ τὸ Ἐκ ποδῶν, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν σημαίνει τὸ, Ἀπὸ τὴν μέσσην, γίνεται φανερόν ἀπὸ ταύτην τὴν μονόστιχον γνώμην,

Ἄνδρες κακῶς πράσσοντες ἐκποδῶν φίλοι.

Τοῦτο παραφραζόμενον ἄλλο δὲν θέλει νὰ εἴπῃ, πλὴν ὅτι, Ὅταν δυσυχῆ τις, οἱ φίλοι του ἀναχωροῦσιν ἀπὸ τοὺς τόπους, ὅπου κεῖνος φέρει τοὺς πόδας του, ἐκβαίνουσιν ἀπὸ τὴν μέσσην, μὴ θέλοντες νὰ τὸν ἀπαντήσωσι, καὶ τοῦ ἀφίνουσι τὸν δρόμον ἐλεύθερον. Ἄλλ' ἐὰν τὸ Ἐκποδῶν ἦναι Ἐκ ποδῶν, καὶ τὸ Ἐμποδῶν ἐξ ἀνάγκης ἦτον Ἐν ποδῶν, μὲ ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, Τόπω. «Ἐμποδῶν γίνομαι ἢ ἱσταμαι τινι» θέλει νὰ εἴπῃ, «Στέκω εἰς τὸν τόπον ὅπου μέλλει τις ἀνὰ θέσῃ τοὺς πόδας του» καὶ συντομώτερον, «Τοῦ ἐμποδίζω τὸν δρόμον». Εἰς τὸν Ἡσύχιον εὐρίσκεται καὶ τὸ Προποδῶν (ἦγουν Ἐμπροσθεν) ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ Πρὸ ποδῶν.

Ὅλα λοιπὸν ταῦτα, ἤθελον εἰπεῖ τις, ὅσα μέχρι τούδε ἐσημείωσας, παραινεῖς καὶ θέλεις νὰ ἐξορισθῶσιν ἀπὸ τὰ Ἐπιρρήματα; Καὶ τί κακὸν εἶναι, δύναμαι ἢ ἀποκριθῶ, ἐὰν διωχθῶσιν ἀπὸ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ ἔβαλεν ἡ ἄλογος καὶ ἀφιλόσοφος Γραμματικὴ. Ὅτι, δὲν κρατεῖ τὸν οἰκεῖον εἰς αὐτὸ καὶ προσήκοντα ΤΟΠΟΝ, εἶναι καὶ λέγεται ΑΤΟΠΟΝ· καὶ τὰ ἄτοπα τῆς γλώσσης εὐκόλα γεννῶσι τὰ ἄτοπα τοῦ συλλογίζεσθαι, καὶ ταῦτα πάλιν γίνονται γονεῖς τῶν ἀτόπων τῆς διαγωγῆς. Ὅστις ἔμαθε νὰ ἦναι ἄτοπος εἰς ἕν, δὲν ἀργεῖ νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀτοπίαν καὶ εἰς ἄλλα· ὅθεν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σύγχρονος ἢ ταραχὴ τῶν ἡθῶν μὲ τὴν ταραχὴν τῆς γλώσσης, ὡς τὸ ἐδειξεν ἡ πείρα εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Μ' ὅλον τοῦτο, ἐπειδὴ πρέπει καὶ αἱ καινοτομίαι νὰ ἔχωσιν ὄρια, διὰ τὸν φόβον μάλιστα μὴ μὲ τὰ ζιζάνια ἐκρίκῶσωμεν ὁμοῦ καὶ τὸν σῖτον, ἦγουν μὴ, ζητούντες νὰ ἐξορίσωμεν τὰς ἀριθμηθείσας λέξεις ἀπὸ τὸ Ἐπιρρήμα, συνανασπάσωμεν ὁμοῦ καὶ γνήσια ἐπιρρήματα, ἢ τοῦλάχιστον ὅσα ἡ

χρησι, ἢ μὲ τὴν μεταβολὴν τοῦ τόνου, ἢ μὲ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὑπογεγραμμένου ι, ἢ μὲ ἄλλην τινα σύνθεσιν παράξενον, ἐρρίκωσε, νὰ εἴπω οὕτως, εἰς τὰ Ἐπιρρήματα· διὰ ταύτας λέγω τὰς αἰτίας, ἀρκεῖ νὰ ἐξορίσῃ τις μέρος ἀπ' αὐτὰ, ὅσα δηλαδὴ δὲν ἔχασαν ἀκόμη τὴν ὀνοματικὴν ἢ ῥηματικὴν αὐτῶν φύσιν, καὶ νὰ σημειώσῃ τὰ λοιπὰ συναθροισμένα εἰς ἐξαιρετόν κεφάλαιον ὑποτεταγμένον εἰς τὸ Ἐπιρρήμα, ὡς Ἐπιρρηματικὰς ἀνωμαλίας, καθὼς τάττονται μετὰ τὰς κλίσεις τὰ ἑτερόκλιτα, καὶ μετὰ τὰς συζυγίας τὰ ἀνώμαλα ῥήματα.

Μήτ' ὁ Σύνδεσμος εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ τοιαύτας ἀνωμαλίας. Ὅστις δὲν ἐξεύρει ὅτι ἀπὸ δύο μέρη λόγου (Ο,ΤΙ, καὶ ΔΙ' Ο) ἢ χρῆσις ἔπλασε τοὺς Σύνδεσμούς ΟΤΙ καὶ ΔΙΟ, καὶ ἀπὸ τρία (ΔΙ' Ο,ΤΙ), τὸν ΔΙΟΤΙ, ἄς ἀκούσει τί λέγει περὶ τούτου ὁ Ἀπολλώνιος (1)· «Οὐδὲ πρὸ Ὅτι [ἐν τῷ Δίῳτι] τῷ ὄντι σύνδεσμός ἐστιν, ἀλλὰ πτωτικὸν μόριον τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως. . . . προφανὲς οὖν γενήσεται, ὡς εἴη πέν τρισὶ μέρεσι λόγου, προθέσεως τῆς Διᾶ, κατὰ συνδεσμικὴν σύνταξιν φερομένης ἐπ' αἰτιατικὴν ἐπαλλήλων δύο πτωτικῶν τοῦ Ὅ καὶ τοῦ Τί, πτώσεως ὄντων οὐκ ἄλλης ἢ αἰτιατικῆς». Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ Θεόδωρος, συγκατηρήθησε χωρὶς ἀνάγκης μὲ τοὺς συνδέσμούς καὶ τὸ Ἐφ' ὄ. Τὸ ὄνεκα, ἀναλυόμενον εἰς τὸ Οὐ ἔνεκα (Ἰλιάδ. Α, 11),

ὄνεκα τὸν Χρῆσιν ἡτίμησ' ἀρητῆρα,

καὶ τὸ Τούνεκα, ἀναλυόμενον εἰς τὸ Τοῦ (ἦγουν Τοῦτου) ἔνεκα (Ἰλιάδ. Α, 96),

Τούνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκθόλος, ἡδ' ἔτι δώσει,

εἶναι καὶ αὐτὰ κατὰ τοὺς Γραμματικούς συνδέσμοι. Ἀλλὰ τὸ ἔνεκα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλύονται (Ἰλιάδ. Α, 94),

Ἄλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἡτίμησ' Ἀγαμέμνων,

τί εἶναι; σύνδεσμος αἰτιολογικὸς καὶ αὐτὸς, ἀν ἐρωτήσῃς τοὺς Γραμματικούς. Ἀλλὰ διὰ τί συντάσσεται μὲ γενικὴν, ὅποταν κἀνεὶς ἄλλος σύνδεσμος δὲν ἔχη πτωτικὴν σύνταξιν; καὶ ἡ τοιαύτη σύνταξις δὲν εἶναι ἱκανὴ μαρτυρία, ὅτι εἶναι πρόθεσις; Τὸ ὑπωπτεύθη ὁ Ἀπολλώνιος (Δ, σελ. 314), «Τὸ γὰρ, ἔνεκα τίνος λυπῆ, καὶ Διατί λυπῆ, ἐν ἴσφ πέρσι· καὶ τὸ, Ἐκ τῆς ῥαθυμίας, ἐν ἴσφ ἐστὶ τῷ, ἔνεκα τῆς ῥαθυμίας» καὶ ὁμοῦ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ ἐκφωνήσῃ. Τόσον αἱ προλήψεις ἐμποδίζουσι τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῶν πραγμάτων.

(1) Ἰλιάδ. Α, σελ. 314.

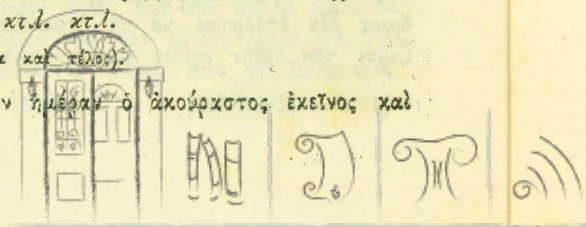
Τὸ γελοιότερον παρὰ τὰλλα εἶναι οἱ Παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοὶ τῶν Γραμματικῶν. Αὐτοὶ ὑπέθεσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἦγον εἰς γλῶσσαν ἔθνους ἀγγιχουσάτου, εἶδος λέξεων ἢ μορίων, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐναντίον εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν τῆς γλῶσσης, γενικῶς θεωρουμένης, καὶ μὴτ' εὐρίσκεται εἰς κάμμιναν ἄλλην γλῶσσαν. Οἱ ἄνθρωποι ἐπενόησαν τὰς λέξεις ὡς σημεῖα τῶν ἐννοιῶν καὶ τοῦ προφορικῆς λόγου τὸ ἔργον εἶναι νὰ εἰκονίζῃ τὸν ἐνδιάθετον. Ὅτι δὲν σημαίνει τίποτε, μήτε χρειαίαν μήτε δύναμιν εἶχον νὰ τὸ ἐπινοήσωσιν. Ἐλάβον, λέγει ὁ Θεόδωρος, οἱ Παραπληρωματικοὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ τὴν φράσιν παραπληροῦν, ἢ μέτρον, ἢ κόσμου χάριν. Ἐπειτα, συλλογισθεῖς (ὡς φαίνεται) τὴν ἀτοπίαν τοιαύτης ἐξηγήσεως, προσθέτει πάραυτα, «ἔχουσι δὲ πολλάκις καὶ σημασίαν διάφορον», τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἴπῃ, ὅτι πολλάκις δὲν εἶναι Παραπληρωματικοί. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ· ἐπειδὴ ποτὲ δὲν εἶναι τοιοῦτοι, ἦγον ποτὲ δὲν παραλαμβάνονται διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρον, ἢ δι' ἀπλοῦν ζουλιζμὸν τῆς φράσεως, χωρὶς νὰ παριστάνωσι μέρος τι τοῦ ἐνδιαθέτου τῆς ψυχῆς λόγου. Καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ παχυλὸν παράδειγμα τοῦτο, οἱ Παραπληρωματικοί, ἦγον οἱ Παραγεμιστικοί οὔτοι σύνδεσμοι, κατὰ τὴν ἐννοιαν τῶν Γραμματικῶν, ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν ἀναλογίαν μὲ τὰς μαγειρικὰς σκευασίας ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι Παραγεμίματα τῶν βρωμάτων. Τὰ παραγεμίματα ταῦτα εἶναι (ὡς συγχωρηθῆ τοῦτο) περιττὴ γαστριμαργία ἐπιπόνοις, ἀλλ' ὅμως τρέφουσι καὶ αὐτὰ ὀψωδῆποτε, καθὼς καὶ αὐτὸ τὸ παραγεμιζόμενον καὶ δὲν ἐφάνη μήτε μάγειρος, μὴτ' ὀψοφάγος ἀκόμη τόσον ἡλίθιος κἀνεὶς, ὥστε νὰ κατασκευάσῃ παραγέμισμα ἀπὸ λίθους ἢ μέταλλα, ἦγον ἀπὸ ὕλας ἀνεπιτηδεύους νὰ θρέψωσι τὸν ἄνθρωπον. Ἐὰν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι μετχειρίζοντο τοιαῦτα παραπληρώματα εἰς τὰς συνομιλίαις των, ἀσυγκρίτως παρ' ἐκείνους σοφώτεροι εἴμεθα ἡμεῖς, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα δὲν ἐφύλαξε κἀνὲν ἀπὸ τὰ ἀνωφελῆ καὶ ἀσήμαντα ταῦτα τῶν Γραμματικῶν παραγεμίματα. (Ἀκολουθεῖ).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ.

Βίος καὶ τελευταῖα Μιχαὴλ τοῦ Νεῦ Στρατάρχου καὶ ὁμοτίμου τῆς Γαλλίας, Δουκὸς τοῦ Ἐλσχινγεν, Πρίγγιπος τοῦ Μοσχόβα κτ.λ. κτ.λ. κτ.λ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἐκτοτε, οὐδὲ ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν ὁ ἀκούρατος ἐκεῖνος καὶ

γενναῖος στρατιώτης, ἐπαύσατο ἀνδραγαθῶν καὶ ἀνδεικνύμενος. Ἀνωφελῆ; δὲ ὅλων περιττολογία, ἤθελεν εἰσθεῖν ἂν τὰ πολλὰ κατορθώματά του, λεπτομερῶς ἐνταῦθα κατεγράφομεν. Διότι, ἀρκεῖ νὰ ποιήσωμεν μνείαν, μερικῶν μόνον τῶν πράξεών του, ὅπως δυνήθῃ ὁ ἀναγνώστης μας νὰ ἐννοήσῃ ὁποῖος τις ἦν ὁ βιογραφούμενος ἦρος. Στρατείων κατὰ τὰ ἔτη 1796 καὶ 1797 ἐθαυμάσθη εἰς Φυραχέιν, Βουρτζβούργον καὶ Γεσσέν, ὅπου μάλιστα καὶ ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν, φονευθέντος ὑπ' αὐτῶν τοῦ ἴππου του καὶ θλασθέντος τοῦ ἔξίφους του.

Ἡ Κυβέρνησις ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ δι' ἀνταλλαγῆς, ὅθεν καὶ κατὰ τὸν διαδεχθέντα τὴν εἰρήνην τοῦ Λόβεν πόλεμον, βλέπομεν αὐτὸν μεγάλα διαπράττοντα ἐν Μαγχεῖμη καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δανουβίου.

Κατὰ τὰς ἐκστρατείας τῶν ἀκολούθων ἐτῶν δὲν ἔμενε ἀργός. Ἡ διάσπηρος τοῦ Hohenlinden νίκη ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἀκούραστον ἐκεῖνον ἄνδρα, διότι μόνος αὐτὸς ἠχμαλώτισε δεκακισχιλίους καὶ ἐκυρίευσεν 10 τηλεβόλα.

Ἡ τῆς Δουνεβίλλης εἰρήνην ἔθετε τέρμα εἰς τὸν αἰματηρὸν ἐκεῖνον Ἡπειρωτικὸν πόλεμον, δυστυχῶς ὅμως τέρμα προσωρινόν! Κατὰ τὸ βραχυχρόνιον διάστημα τῆς ἀνακωχῆς τῶν ὅπλων ἠδυνήθη ὁ Νεῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν, ὅπου καὶ διατρίβων συνεζεύχθη, ἐπινεύσει καὶ μάλιστα προτροπῇ τοῦ Πρώτου Ἰπάτου, τὴν Δεσποσύνην Ὠγιέ, φίλην πιστὴν καὶ προσφιλῆ τῆς Ἡγεμονίδος Ὄρτηνσίας.

Ἀλλὰ μόνον δι' ὀλίγον ἠδυνήθη ἀταράχως νὰ γευθῆ τῆς οἰκιακῆς ἐκεῖνης εὐδαιμονίας. Τὸ ἐπιπὺν ἔτος ὁ Ἰπάτος Βοναπάρτης ἐξαπέστειλεν αὐτὸν Πρέσβυν πληρεξούσιόν του εἰς Ἑλβετίαν, ὅπου καὶ διεκρίθη διὰ τὴν σύνεσιν καὶ μετριότητα αὐτοῦ. Ανακληθεὶς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους, διατάγη, ἅμα ἀφίχθεις εἰς Παρισίους, νὰ σπεύσῃ εἰς Βοσλόνην καὶ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ 6του Σώματος τοῦ δι' Ἀγγλίαν παρασκευαζομένου στρατοῦ.

Ἐνῶ ὁ Νεῦ διέτριβεν ἐκεῖ, ὁ Ναπολεὼν Βοναπάρτης, εἰσακούων τὰς εὐχὰς τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους, ἀνηγορεύετο Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων. Ἄρα δὲ λαβὼν τὴν ὑπεράτατην ἀρχὴν, ἐσπευσε ἀνταμεῖβων τὰς τοῦ ἀνδρός ἐκδουλεύσεις, νὰ ὀνομάσῃ τὸν Νεῦ Στρατάρχη, καὶ ἱππότην τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς!

Ἐκτραγέντος τοῦ μετὰ τῆς Αὐστρίας πολέμου ὁ Στρατάρχης ἔδραμε εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ὅπου ἀλεπάλληλοι καὶ συνεχεῖς θριάμβοι ἐδόξασαν καὶ πάλιν τὰ ὅπλα του. Ἡ ἄλωσις τοῦ Ἐλσχινγεν, ἡ πτώσις τῆς Οὐλμης, ἡ παντελής ἐκ Τυρόλου τῶν Αὐστριακῶν ἐκδιώξις,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

τέλος δὲ ἡ κατάληψις τῆς Ἰνοπρούκης εἶναι οἱ μέγιστοι τῶν Φρι-
άμβων του.

Τὴν εἰρήνην τοῦ Πρεσβούργου (26 Δεκεμβρίου 1805) διεδέχτο
νέος πόλεμος. Ὁ Νεῦ μετείχε ὄλων τῶν μαχῶν τῆς αἰματηρᾶς ἐ-
κείνης ἐκστρατείας τοῦ 1806. Ἡ συνθηκολόγησις τοῦ Ἐρφούρτου καὶ
Μαγδεβούργου, ἡ διάβασις τοῦ Βιστούλα καὶ ἡ ἄλωσις τοῦ Θόρνου,
αἱ ἀθάνατοι νίκαι τοῦ Ἐϋλώ καὶ τῆς Φριεδλάνδης, ὀφείλονται πρὸ
πάντων εἰς τὴν σύνεσιν καὶ δραστηριότητα αὐτοῦ.

Κατὰ τὰ ἔτη 1808 καὶ 1809 εὐρίσκομεν αὐτὸν Φριαμβεύοντα
ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅθεν μετ' οὐ πολὺ ἀνεκλήθη ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸν Να-
πολέοντα εἰς τὴν κατὰ τῆς Ρωσσίας φοβερὰν ἐπιθεσίον του, ἣτις ἐ-
τρόμαξε τὴν Εὐρώπην καὶ ἔσυρε τὴν μεγάλην ἐκείνην Αὐτοκρατο-
ρίαν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Διέπρεψε εἰς τὰς μάχας τῆς Λιαδῦ, Σμολένσκης, Βαλεντίνης καὶ
τοῦ Μοσχόβα, ὅπου μάλιστα, εἰς τὸ πεδῖον αὐτὸ τῆς μάχης ὁ Να-
πολεὼν τῷ ἀπένειμε τὸν τοῦ Πρίγγιπος τίτλον. Κατὰ τὴν τερασίαν
ἐκείνην ὀπισθοχώρησιν τοῦ Γαλλικοῦ Στρατοῦ, ἦρχε τῆς ὀπισθοφυ-
λακῆς! Ἐδῶ δὲ ἀνέπτυξε τὰς θαυμασιωτέρας στρατιωτικὰς ἀρετάς.
Εἰς τὴν διάβασιν τοῦ Δνειπέρου ἀπώλεσε τὸ πυροβολικὸν καὶ τὴν
ἀποσκευὴν του, μόνον δὲ τρισχίλιοι ἄνδρες τῷ ἐναπέμενον, ὅτε αἰ-
φνης εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ ὀλίγοι στρατιῶταί του κατα-
ληφθέντες ἀπὸ πανκὸν φόβον, ἀρνοῦνται νὰ προχωρήσωσι, τινὲς μά-
λιστα καὶ συμβουλεύουσιν τὴν εἰς τὸν ἐχθρὸν παράδοσιν. Ἄλλ' ὁ Νεῦ
ὄρμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν.

«Στρατιῶται, κράζει, ἡ Γαλλία εἶναι ἔμπροσθέν σας, ὀπισθεν δὲ
φοβερὰ αἰχμαλωσία. Ἐγκαταλείπετε τὸν Στρατηγόν σας. Οὗτος πο-
ρεύεται νὰ ἀποθάνῃ ἐλευθέρως καὶ Γάλλος. Σεῖς δὲ αἰχμαλωτοί».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνεψύχωσαν τοὺς ὀλίγους ἐκείνους γενναίους, οἵ-
τινες ὄρμῳσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, διασπῶσι τὴν γραμμὴν του, καὶ με-
τὰ ὀλίγην ζημίαν των συννοοῦνται μετὰ τοὺς προπορευομένους συναθλητάς
των, οἵτινες τοὺς ὑποδέχονται ἐνθουσιῶντες.

Ὁ Νεῦ ἔλαβε μέρος καὶ εἰς τῶν δύο ἐπομένων ἐτῶν τὰς ἀπαι-
σίους ἐκστρατείας. Ἦτο δ' εἰς τῶν μάλλον προτραψάντων τὸν Να-
πολέοντα, ὅπως παρατηρήσῃ τῆς ἡγεμονίας, ἐλπίζων διὰ τοῦ μέσου
τούτου νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν καταβεβλημένην καὶ ἀναξιοπαθοῦσαν
Γαλλίαν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Πλὴν ταχέως εἶδε ψευ-
σθείσας τὰς καλὰς ταύτας ἐλπίδας του! Διὰ τοῦτο σαλεῖς ὑπὸ τοῦ
Αὐτοδοξικοῦ Ἡ. ἵνα σαματήσῃ τὸν ἐξ Ἑλλάδος ἐρχόμενον νικητὴν Να-
πολέοντα, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐνωθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ προσκαλέσῃ

τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα του.

Ἐπολέμησε ἐνδόξως, παρὰ τῷ παλαιῷ συστρατιώτῃ του εἰς Βα-
τερλώ, καὶ τότε μόνον ἀπεσύρθη τοῦ διὰ τὴν Γαλλίαν ἀπαισίου ἐ-
κείνου πεδίου, ὅτε εἶδε τὸν Γαλλικὸν στρατὸν ἐξ ὀλοκλήρου τρα-
πέντα εἰς φυγὴν.

Ὁ Ναπολεὼν παρητήθη καὶ δεύτερον. Τότε ὁ Νεῦ, μολοντί πολ-
λοὶ τῶν φίλων του, προβλέποντες τὴν τύχην του, τῷ ἐπρότεινον διά-
φορα μέσα φυγῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν, ἀλλ'
ἐμπιστευόμενος εἰς τὰ μεταξὺ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν συμ-
μάχων συμπεφωνηθέντα διὰ τῆς Συνθήκης τῆς 5 Ἰουλίου 1815, ἐ-
πανέκαμψε εἰς Παρισίους. (1) Ταχέως ὅμως ἠννόησε ὅτι ἐπραξε λίαν
ἀφρόνως ἐμπιστευθεὶς εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς Γαλλίας,
διότι τὴν 5 Αὐγούστου, διαμένων εἰς τὸ κτῆμά του, συνελήφθη ἐν
ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, καὶ ἀπήχθη εἰς Παρισίους, ὡς
ἐνοχὸς ἐσχάτης προδοσίας.

Τοῦ συγκαλεσθέντος πρὸς τοῦτο Πολεμικοῦ Συμβουλίου κηρυχθέν-
τος ἀναρμοδίου νὰ δικάσῃ τὸν Στρατάρχην, παρεπέμφθη οὗτος ἐ-
νώπιον τῆς Γερουσίας, μεταβληθείσης εἰς δικαστήριον, ὅπως κριθῇ,
ἣτις καὶ παραχρῆμα ἐπελήφθη τῆς Ἀνακρίσεως.

Δύω τῶν τότε διασημοτέρων Νομικῶν τῆς Γαλλίας, ὁ Δουπὲν καὶ
ὁ πατὴρ Βερριέ, ἀνέλαβον τὴν υπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου, ὅς
τις ἀγέρωχος καὶ καρτερικὸς παρουσιάσθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν του,
Μάττην ἠθέλησε νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν τελευταίαν Συν-
θήκην, διότι ἡ Γερουσία τῷ ἠννήθη τοῦτο. Ἀγανακτήσας ὅθεν καὶ
στραφεὶς πρὸς τοὺς δικαστὰς του ἐξεφώνησε ταῦτα: «Κύριοι, ἕως
ἐδῶ ἐπίστευσα ὅτι ἡδυνάμην νὰ υπερασπισθῶ ἐλευθέρως. Ἀλλ'
ἀφοῦ μ' ἐμποδίζουν νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ Δίκαιον τῶν Ἑθνῶν, Μίαν
Σύμβασιν γενομένην δι' ἐμὲ καθὼς καὶ διὰ πάντα ἄλλον, πα-
ρακαλῶ τοὺς δικηγόρους μου νὰ μὴ ἐξακολουθήσωσι».

Οὐδεὶς τῶν ἐχθρῶν του ἐκάμφθη εἰς τῶν λόγων του ἐκείνων, οὐ-
δεὶς τῶν δικαστῶν ἐτόλμησε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ. Ἀναστὰς τότε ὁ
Δουπὲν ἠθέλησε ἄλλως πως νὰ υπερασπισθῇ τὸν Στρατάρχην· εὖ Μι-
χαὴλ Νεῦ, εἶπεν, ἐγεννήθη εἰς Σαρλουῆ, ἡ πόλις αὕτη, διὰ τῆς

(1) Τὸ 42ον ἄρθρον τῆς Συνθήκης ἐκείνης ἔλεγεν οὕτω:

«Τὸ πρόσωπον καὶ ἡ περιουσία ἐκάστου εἶναι ἐπίσης σεβαστά. Οἱ κάτοι-
κοι καὶ ἐν γένει πάντες οἱ ἐν τῇ πρώτευοῦσῃ θέλουσι ἐξακολουθήσει ἀπο-
λαύοντες τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἐλευθερίας των, χωρὶς νὰ ὑποβληθῶσι εἰς
ἐξετάσεις περὶ τῶν θέσεων ἃς κατέχουσι ἢ καθίσταν, περὶ τῆς διαγωγῆς των,
καὶ τῶν πολιτικῶν δοξασιῶν των».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Συνθήκης τῆς 20 Νοεμβρίου, μετέθη εἰς τὴν κυριότητα τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας, ὁ Μιχαὴλ Νεῦ, επομένως, εἶναι Πρώσσοσ, καὶ σεῖς εἶσθε ἀναρμόδιοι νὰ τὸν δικάσητε.

Κάτωχος τότε ἐξ ὀργῆς ἠγέρθη ὁ Στρατάρχης, καὶ μετὰ τῆς μεγαλητέρας συγκινήσεως ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν Γερουσίαν κραυγάζων «Κόριοι, Γάλλοι εἶμαι καὶ Γάλλοι θέλω ἀποθάνειν».

Περαιωθείτης τῆς δίκης τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου ἀπεσύρθησαν, ὅπως ἀποφασίσωσι. Ἐξ 186 ψηφισάντων, οἱ 169 κατεψήφισαν θάνατον, ὁ δὲ Στρατάρχης ἀπαχθεὶς, ἐρρίφθη εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν ὅπου διήλθε ἀτιμῶς καὶ μετ' ὑπομονῆς ὄντως θυμασίας τὰς τελευταίας τοῦ βίου του στιγμᾶς. Μικρὸν, πρὶν ἢ βαδίσῃ πρὸς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐνηγκαλίσθη τὴν σύζυγόν του καὶ κύλησεν τὰ τέκνα του. Εἶτα δὲ γαλήνιος καὶ ἀξιοπρεπῆς ἀνέβη εἰς τὸ περιμένον αὐτὸν ἕξω τῆς φυλακῆς ὄχημα καὶ ὤδεντε πρὸς τὸν θάνατον.

Ἦτον ἡ 8η πρωϊνὴ ὥρα, τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1815, ὅτε τὸ φέρον τὸν Στρατάρχην ὄχημα ἐστάθη ἔξωθεν τοῦ Λουξεμβούργου. Οἱ μέλλοντες νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτοῦ στρατιῶται καὶ πλήθος ἄπειρον λαοῦ περιέμενον ἤδη. Κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν οὐδὲν ἐδίστασε ἢ ἐταράχθη ὁ Νεῦ, ἀλλὰ προχωρῶν με εὐσταθῆς βῆμα ἀντικρυ τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἀνοιξας τὸ στήθος του, διέταξεν εἰς αὐτοὺς ὁ ἴδιος τὸ πῦρ.

Ἐξ σφάιραι διατροπήσασαι τὴν καρδίαν του, τὸν ἐρρίψαν κατὰ γῆς νεκρὸν. Ἐνῶ ταυτοχρόνως τέσσαρες ἄλλαι τῷ διεπέρον τὸν λαίμυρον καὶ τοὺς βραχίονας.

Ὀλίγας στιγμᾶς πρὶν ἢ ἀποθάνῃ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἐκεῖ παραστάμενον λαὸν τοὺς ἐξῆς λόγους, οἵτινες δύνανται νὰ θεωρηθῶσι ὡς ἡ εὐλικρινὴς ἐξομολόγησις τοῦ ἀποθνήσκοντος Μάρτυρος. «Διακηρύττω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, εἶπεν, ὅτι οὐδέποτε ἐπρόδωσα τὴν πατρίδα μου. Εἶθε, ὁ θάνατός μου νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ. Ζήτω ἡ Γαλλία!»

Τοιοτοτρόπως, ἀπέθανε μόλις τὸ 47ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων, ὁ ἀνδρείότερος καὶ συνετότερος τῶν Γάλλων Στρατηγῶν, θῦμα τῆς πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν Αὐτοκράτορά του μεγίστης αὐτοῦ ἀφοσιώσεως. Τὸν νεκρὸν αὐτοῦ μικρὸς περιέκλεισε τάφος, οὐδεὶς δὲ λίθος, οὐδεμία ἐπιγραφή ἐδείκνυε ἐπὶ πολλὰ ἔτη, εἰς τὸν περιηγούμενον ξένον τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ συστρατιώτης καὶ φίλος τοῦ Ναπολέοντος. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ νῦν ἐπέλθε εὐτυχῆς διὰ τὴν Γαλλίαν ἐποχὴ! Ναπολεοντίδης κραταιὸς καὶ συνετὸς, προσεκλήθη εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του. Οὗτος δὲ ἅμα λαβὼν τὴν ὑπερ-

τάτην ἀρχὴν, (1852) ἐσπευσε ν' ἀναγείρῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Νεῦ μνημεῖον Πλαστήριον, ὅπερ κατέστη διὰ τοὺς Γάλλους τόπος προσκυνησματος. Τὸ μνημεῖον τοῦτο, ὅπερ ἡ χεὶρ εὐγνωμονοῦντος ἀναψιῶ, πρὸς τὸν φίλον τοῦ θείου του, ἀνήγειρε, ὑψοῦται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀφάντων ἐκείνων τάφων ὡς ζῶσα διαμαρτύρησις τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς τυραννίας καὶ τῆς καταπίεσεως.

Τοιοῦτος ἐν βραχεῖ ὁ τοῦ Μιχαὴλ Νεῦ βίος. Ἠναγκάσθημεν νὰ περιορίσωμεν αὐτὸν εἰς σενά ἕρια, διότι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς διατριβῆς μας, καὶ αἱ ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις, δὲν ἐπέτρεπον νὰ ἐκταθῶμεν πλείοτερον. Ὅ,τι ἐξ ἀρχῆς ὑπεσχέθημεν, τοῦτο καὶ ἐτηρήσαμεν. Ἐπροσπαθήσαμεν νὰ μεταδώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τῆς παρούσης ἡμῶν Βιογραφικῆς Μελέτης (ἂν ποτὲ τοιοῦτος ὑπάρξῃ!) τὴν μόνην καὶ γυμνὴν ἀλήθειαν. Τὴν Πανηγυρικὸν τοῦ ἀνδρὸς οὔτε ἠθέλησαμεν, οὔτε ἠδυνάμεθα νὰ πλέξωμεν!

Ὁ διερχόμενος τὰς ὀλίγας μας ταύτας γραμμᾶς, ἄς κρινῇ ἐφ' ἑαυτοῦ, ἂν ἄξιος τῆς τιμῆς τοῦ Μαρτυρικοῦ Στεφάνου ὑπῆρξεν ὁ ἀνὴρ οὗ τὰς πολεμικὰς μόνον πράξεις ἐξεθέσαμεν, ἂν ἡ Γαλλία ὀφείλει ἢ ὄχι νὰ ἀγιαζῇ τὴν μνήμην του, καὶ νὰ καταράται διαπαντὸς τοὺς δολοφόνους καὶ ἀνάδρους δημίους του.

Τὸ κατ' ἡμᾶς, καταληφθέντες ἀπὸ δίκαιον σεβασμὸν διὰ τὸν Πρωτομάρτυρα τοῦτον τῆς Ἐλευθερίας, δὲν ἐδίδασαμεν νὰ χύσωμεν δύο δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου του, καὶ μετὰ προθυμίας (τυχόντες τῆς περιστάσεως) νὰ μεταδώσωμεν τὸ ὄνομα καὶ τὰς πράξεις τοῦ γενναίου τούτου τέκνου τῆς Φίλης Γαλλίας εἰς τὸ Πανελλήνιον, ὅπερ αἰετοτε ἠγάπησε πᾶν ὅ,τι Εὐγενὲς πᾶν ὅ,τι ἔξοχον καὶ Μοναδικόν!

Ἐγράφον ἐν Ἀθήναις τῇ 10τῇ Μαΐου 1860.

Ἀριστοτέλης Π. Γκίνης Λευκάδιος.

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΠΙΝΗ ΠΡΟΪΑ.

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΥΠΟ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ.

Ὅτε ἡ ὑπὸ τῶν νυκτιπλανῶν ὀρνέων συνοδευομένη νύξ, ἀποσύρουσα τὸ σκοτεινόχροον περικάλυμμά της, ἐσβεσε τοὺς ἀμυδρούς φανούς αὐτῆς, ἐπιταχύνουσα τὸ γαληνιαῖον ψυχρὸν βῆμά της πρὸς τὸ μέρος τῆς Δύσεως, μόλις ὁ ὑπὸ τῶν τροχῶν τοῦ χροσοῦ ὀχήματος ἐρυθρὸς γινόμενος Ὀρίζων, ἐδείξε τοὺς παρυτευμένους ἐν τοῖς πολυφλοισβοῖσις

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ὕδασι σκοπέλους. Ἄβρον ἄφινε τὴν ἀκμὴν τοῦ δισκοειδοῦς ὀφθαλμοῦ αὐτῆς ἢ μονότονος γλαυξ εἰς τὰς κοιλάδας τῶν μοναδικῶν ἐκείνων ὑψηλῶν ὀρέων, φοβηθεῖσα τὰ αἰγλοφανῆ τόξα τῆς Ἀρτέμιδος. Ὅτε ἡ θῆρ τῆς φλογεῶς ἀκτίνος ἀπαντληθεῖσα δρόσος ἐκ τοῦ πολυποικίλου πέπλου τῆς ἀνοίξεως, ὑψόνετο εἰς τὰς γλαυκὰς οὐρανίους πεδιάδας τοῦ φαινοῦ ἡλίου, σκιάζουσα τὰ οὐρανομήκη πρασινόχροα ὄρη. Ὅτε ἀπεποιήθη τοὺς σιωπηλοὺς διαλογισμοὺς τῆς σκοτίας ἢ Ἠχώ, ἀκροαζομένη τὰς ἐκ τῶν ἐκείθεν κωμοπόλεων φιλοπόνους φωνάς, διετήρει εἰς τὸν αἰθέρα τοὺς εὐχαριστηρίους ἐκείνους ἀθωοτάτους κελαδισμοὺς τῶν χαριέντων πτηνῶν.

Ἠγειρόμην ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς πολυποικίλου θεᾶς ταύτης τῆς ἑαρινῆς πρωίας, ἥτις ἀντέκειτο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου οὔσα ἔγκυος τοῦ θέρους· ἀπέπεμπε ἐκ τῶν κεχρωματισμένων ποικίλων ἀνθέων παντοδραπᾶς εὐωδίας, αἶτηνες ὑψόνοντο ὑπὸ τῶν ἐλαφρῶν πτερύγων τῶν ζεφύρων.

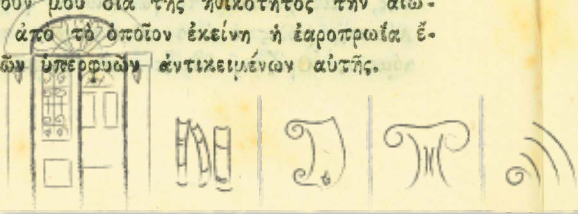
Ὁ λαμπρὸς ἥλιος ἔρριπτε τὰς ἀκτίνας του εἰς τὰς ὑλῶδεις κοιλάδας, ἃς τινες ἐνέπαιζον οἱ ταχύποδες λαγωοί, ὑπεκφεύγοντες τὰ αἰγλοφανῆ ἐκεῖνα βέλη. Ὁ ἔρωδιὸς ἐκλέγων τὴν θέσιν του εἰς τοὺς ὑψηλοτάτους κλώνους τῶν αἰθαλῶν ἐκείνων δένδρων, ἔκρινε τὴν ἐπιβουλὴν του ῥίπτων τὸ βλέμμα του κατὰ τῶν ἀθῶων πουλιῶν, ἀμφιπετόντων ἐντὸς καὶ χερόντων μὲ τοὺς κελαδισμοὺς των ἐπὶ τῶν διαφανῶν διωρύγων.

Ἡ ἀηδὼν γλυκοκελαδοῦσα εἰς τὴν δασώδη μεμονωμένην θέσιν της, ἐκήρυττε τοὺς θάλλοντας πολυτίμους καρποὺς τῶν ὑψηλοκλώνων δένδρων.

Ἡ ἱερά ἔλαφος συνοδευομένη ὑπὸ τῶν κτηνοφόνων ἐκείνων ἀνδρῶν, περιεπῆδα καθ' ἐκάστην βαθμίδα τῶν ὀρέων ὑποκρινόμενη τὴν θεάν της. Τὰ ὑψηλὰ ὄρη ἐκήρυττον τὴν ἀθωότητα ἐκείνου τοῦ διαυγοῦς ἀμφιθεάτρου, ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς ἐξάπλωνε τὴν φαντασίαν του ἐλευθέραν, καὶ ὁ μελωδὸς ἐσπούδαζε τὴν ἁρμονίαν τὴν ἐκ τῶν ἀηδόνων καὶ τῶν σειομένων δένδρων ὑπὸ τῆς ἑαρινῆς αὔρας ἐξερχομένην.

Περιπλανόμενος τὰς περιχαρᾶς ἐκείνας πεδιάδας, ὁ ἐλαφρὸς μου ποῦς ἐπιέζετο εἰς τὰ ποικίλα ἐκεῖνα ἄνθη, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐτέρπετο, ἔχουσα τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς ἐν ἐνεργείᾳ εἰς τὰ θυμάσια ἐκεῖνα ἀντικείμενα τῆς ἐλευθέρας φύσεως.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀτενίζοντες εἰς τὸν κυανοῦν καθαροφανῆ οὐρανό, δεξιὴ εἰδειχνε τὰς πρώτας ἀρχὰς τῆς σύγνομουσῆς εἰς τὴν πεπλουτισμένην γῆν, ἥτις ἀντέδιδο τὴν καλοκαγαθίαν της διὰ τῆς πρωϊνῆς ἐκείνης αὔρας, ἐδίδασκε τὸν νοῦν μου διὰ τῆς ἠθικότητος τὴν αἰωνιότητα τοῦ Ἰπερτάτου Ὄντος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐκείνη ἡ ἑαροπρωία ἐλάβεν ἐλευθέραν τὴν ἀδειαν τῶν ὑπερφῶν ἀντικειμένων αὐτῆς.

Ἐνέπνευ ἀγνήν τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην ἀθωότητα, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὅτε τὸ Ζύμπαν ἔδωσε τὰς πρώτας εὐχαριστήσεις τῆς τελειοποιήσεώς του. Ἐκεῖ ὁ φιλήσυχος νοῦς ἔκτεινε τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου αὐτοῦ, λαμβάνων τὰ πρώτα δείγματα, ἐκ τῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα δὲν ἐκρυπτον τὴν ἀνταμοιβήν. Ταυτίζεται μὲ ἐκεῖνα ἀπερθεωροῦσι μακρὰν τὸ μελανὸν κάλυμμα τοῦ μίσους· καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὴν περιχαρῆ θέσιν ἐκείνης τῆς ἀθῶας φύσεως, εἰς ἣν ἐκυμάτιζεν αὐτὴ ἡ ἑαροπρωία, λαμβάνει τὸ ἔμβλημα τῆς ζωσῆς ὑπάρξεώς του.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ.

Καινοτόμος, τολμηρὰ καὶ ἀκούρατος, ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις, ἀφοῦ τὰ τῆς πολιτείας καὶ τὰ τῆς θρησκείας μετερῦθμισε, θέλουσα πᾶν ἔγνος τοῦ παρελθόντος νὰ ἐξαλείψῃ, ἐπεχείρησε καὶ αὐτοῦ τοῦ ἔως τότε ἐν Γαλλίᾳ ἰσχύοντος ἡμερολογίου, τὴν ἀντικατάστασιν, δι' ἄλλου συμφώνου πρὸς τὰς νέας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἰδέας.

Ὁ Συνοδικὸς Ρῶμ, δημοκράτης θρασὺς καὶ καινοτόμος ἀκράτητος, ἀνέλαβε τὸ ἔργον τοῦτο καὶ συνέταξε ἡμερολόγιον, ὅπερ δημοκρατικὸν κληθὲν, διεκηρύχθη ὑπὸ τῆς ἔθνικῆς Συνόδου ὡς τὸ μόνον τῆς Γαλλίας.

Περὶ τοῦ πάνου περιέρρου τοῦτου ἡμερολογίου δὲν εἶναι ἴσως πάντῃ περιττοί, ὀλίγοι λόγοι, χρήσιμοι καὶ πρὸς τὴν εὐχερσετέραν κατάληψιν τῶν τότε γραψάντων.

Κατὰ τὸ δημοκρατικὸν τοῦ Συνοδικοῦ Ρῶμ ἡμερολογίου τὸ νέον ἔτος ἤρξατο ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1792, ἐν ᾗ ἡμέρᾳ συνέπιπτε καὶ ἡ Φθινοπωρινὴ Ἰσημερία. Δώδεκα εἶχε τὸ ἔτος τοῦτο μῆνας, ἅπαντας ἐκ 30 ἡμερῶν συνισταμένους. Ἐκαλοῦντο δὲ οἱ μῆνες οὗτοι ὡς ἐξῆς:

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ.

(ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου ἀρχίζοντες).

1. Βανδεμιαίρ καθ' ἡμᾶς μὴν τῶν τρυγητῶν.
2. Βρουμαίρ » » τῶν ὀμιχλῶν.
3. Φριμαίρ » » τῆς πάχνης.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ.

4. Νιβῶζ καθ' ἡμᾶς μὴν τῆς χιόνος.
5. Πλουβιῶζ » » τῶν ὑετῶν.
6. Βαντόζ » » τῶν ἀνέμων.

ΕΑΡΙΝΟΙ.

- 7. Γκαρμιεάλ καθ' ἡμᾶς μὴν τῶν βλαστῶν.
- 8. Φλωριάλ " " τῶν ἀνθίων.
- 9. Πριριάλ " " τῆς χλόης.

ΘΕΡΙΝΟΙ.

- 10. Μεσσιδὸρ καθ' ἡμᾶς μὴν τῶν Στάχων.
- 11. Θερμιδὸρ " " τῶν Κουσάνων.
- 12. Φρουκτιδὸρ " " τῶν Καρπῶν.

Ἐκαστος τῶν μηνῶν τούτων διηρέθη εἰς 3 δεκάδας, ἀντικατα-
 τησάσας οὕτω, τὰς παρ' ἡμῖν ἐβδομάδας. Αἱ ἡμέραι ἐκάστης δε-
 κάδος ἐλέγοντο Πριμιδί, Δουοδί, Τριδί, Καρτιδί, Κεντιδί, Σεξιτί,
 Σεπτιδί, Ὀκτοδί, Νονηί, Δεκαδί.

Ἡ τελευταία αὕτη ἦν ἡ τῆς ἀναπαύσεως ἡμέρα.

Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἐνιαυτοῦ προσετέθησαν, ὅπως συμπληρωθῆ
 ὁ ὅλος τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους ἀριθμὸς, ἡμέραι 5 ἐμβόλιμοι, οὓσαι
 ἅπασαι ἐορτάσιμοι καὶ καλούμεναι ἡμέραι Ἀβράκωται. (Saus-Cu-
 lottes). Ἡ πρώτη αὐτῶν ἦν ἀφιερωμένη εἰς τὴν Εὐφύειν, ἡ Β' εἰς
 τὴν Φιλοποινίαν, ἡ Γ' εἰς τὰς Ἀρισείας, ἡ Δ' εἰς τὰς Ἀ-
 μοιβὰς καὶ ἡ Ε' εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, καθ' ἣν ἠδύνατό τις ἀ-
 νευθύνως νὰ λαλήσῃ καθ' οἰουδήποτε πολιτικοῦ ἀνδρός.

Τέσσαρα ἔτη ἀπετέλουον χρονικὴν περίοδον φραγκιάδα λεγομένην,
 εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας προσετίθετο μία ἡμέρα, ἥτις ἦν ἀφιερωμένη
 τῇ Δημοκρατίᾳ καὶ καθ' ἣν λαμπραὶ ἐτελοῦντο πανηγύρεις.

Ἐκάστη τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους ἔφερε ἴδιον ὄνομα καὶ λ. γ. ἢ 1
 τοῦ Βανδεμιαίρ ἐκαλεῖτο ἡ ἡμέρα τῆς Σταφυλῆς, ἡ 23 Νιβῶς τοῦ
 Σιδήρου, ἡ 5 Φλωριάλ τῆς ἀηδόνας κτλ.

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ὀλίγον ἔσχισε χρόνον. Διότι τεθὴν εἰς ἐ-
 νέργειαν, ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη, ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1792, ὀρι-
 στικῶς κατηργήθη τὴν 1 Ἰανουαρίου 1806 ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος.

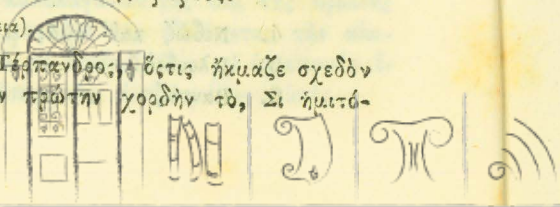
Ἀριστοτέλης Π. Γκίνης Λευκάδιος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 1860.

Περὶ τοῦ τεχνικοῦ τῆς Μουσικῆς μέρους.

(Συνέχεια)

§ θ'. Μετὰ ταῦτα, ὁ Μουσικὸς Τέτραγωνος, ἡ ὅστις ἠκμάζε σχεδὸν
 πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, ἐτήκωσε τὴν πρώτην χορδὴν τὸ, Σι ἡμιτό-

νον, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔβαλεν ἄλλην νέαν, ἐνδὲ τόνου ὑψηλοτέρην.
 Τὸ ἐπτάχορδον ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἀκροστιχίδα τῶν τόνων. Μι, Φα,
 Σολ, Λα, ουτ, ρε, Μι τῶν ὁποίων αἱ ἄκραι ἤχουσι τὴν ὀγδόην.
 Τὸ δεῦτερον τοῦτο ἐπτάχορδον, ἐπειδὴ δὲν συνίσα δύο τέλεια τε-
 τράχορδα, ὁ Πυθαγόρας, ὡς λέγουσί τινες, ὁ Λυκάων τῆς Σάμου,
 ὡς ἄλλοι, διώρθωσε τὴν ἀτέλειαν, παρεβάλλων εἰς αὐτὸ ὀγδόην
 χορδὴν ἐνδὲ τόνου ὑπεράνω τοῦ, Λα. Ὁ Φιλότιμος, λαμβάνων ὀκτά-
 χορδον κιθάραν, ἰδοῦ, μοι εἶπεν, ἡ ὀκτάχορδος, ἥτις προέκυψεν ἀπὸ
 τὴν προσθήκην τῆς ὀγδοῆς χορδῆς συνθετοῦ ἀπὸ δύο τετράχορδα,
 ἀλλ' ἄζυγα, 8 εἰς, διηρημένα ἀπ' ἀλλήλων, Μι, Φα, Σολ, Λα, Σι,
 ουτ, ρε, Μι. Εἰς τὸ α'. ἐπτάχορδον, Μι, Φα, Σολ, Λα, Σι, ἡμιτόνι-
 ον, ουτ, ρε, ὅλαι αἱ ἐμβόλογοι χορδαὶ ἤχουσι τὴν διὰ τεσσάρων, Μι,
 Λα, Φα, Σι ἡμιτόνιον, Σολ, ουτ, Λα, ρε. Εἰς τὸ ὀκτάχορδον δίδουσι
 τὴν πενταφωνίαν, Μι, Σι, Φα, ουτ, Σολ, ρε, Λα, Μι. Ἡ διὰ πασῶν
 ὠνομάζετο τότε ἀρμονία. Δι' ἕτι περιεῖχε τὴν τετραφωνίαν, καὶ
 πενταφωνίαν, δηλ. ὅλας τὰς συμφωνίας καὶ ἐπειδὴ τὰ διαστήματα
 ἐκεῖνα ἀπαντῶνται συνεχέστερον εἰς τὸ ὀκτάχορδον, παρὰ εἰς τὰ
 ἄλλα ὄργανα, ἡ ὀκτάχορδος λύρα ἐτιμήθη, καὶ ἐτι τιμᾶται, ὡς ἐν-
 τελέστερον σύστημα εἰς τὸ διατονικὸν εἶδος. Καὶ ἐντεῖθεν ὁ Πυθα-
 γόρας, οἱ μαθηταὶ του, καὶ ἄλλοι καθ' ἡμᾶς φιλόσοφοι παρεκινή-
 θησαν νὰ περικλείωσι τὴν θεωρίαν τῆς μουσικῆς εἰς τὰ ὄργανα, μιᾶς
 διὰ πασῶν, ἢ δύο τετραχορδῶν. Μετὰ δοκιμὰς ἄλλας, διὰ νὰ αὐ-
 ξήσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν χορδῶν, ἐπρόσθεσαν τρίτον τετράχορδον ὑπὸ
 τὸ πρῶτον, καὶ οὕτως ἐσύστησαν τὸ ἐνδεκάχορδον, ἀπὸ ἑνδεκα χορ-
 δᾶς ὅν συνθεθεμῆνον, αἱ ὁποῖαι παρεῖχον τοιαύτην σειρὰν ἤχων.
 Σι, ουτ, ρε, Μι, Φα, Σολ, Λα, Σι, ουτ, ρε, Μι. Ἄλλοι μουσικοὶ ἄρ-
 χισαν νὰ διαθέτωσιν ἐπὶ τῆς λύρας τῶν τέσσαρα, καὶ ἐτι ἕως πέν-
 τε τετράχορδα.

§ ι'. Μετὰ ταῦτα ὁ Φιλότιμος μ' εἰδείξε κιθάρας, εἰς τὰς ὁποίας
 εὐμαθέστερον ἦτον νὰ παίζωσι διωρισμένα τινὰ ἄσματα, παρὰ νὰ
 δίδωσι τὸ πρωτότυπον ἐνδὲ συστήματος. Τοιαύτη ἦτον ἡ Μάγαδις,
 τὴν ὁποίαν ὁ Ἀνακρέων μετεχειρίζετο ἐνίοτε. Ἦτον συνθεμένη ἀπὸ
 εἴκοσι χορδᾶς περὶωρισμένας μόνον εἰς δέκα. Ἐπειδὴ καθε μίαν ἦ-
 τον συνδεωμένη με τὴν ὀγδόην τῆς. Τοιοῦτον ἦτον τὸ Ἐπιγόνειον,
 ἐφευρεθὲν ἀπὸ τὸν Ἀμβρακιώτην Ἐπίγονον, ὅστις πρῶτος ἔκρουε διὰ
 τῶν δακτύλων τὰς χορδᾶς, ἀντὶ νὰ τὰς κινῆ με τὸ πλῆκτρον. Ὅσα
 καὶ ἂν δύναμαι νὰ τὸ ἀνακαλέσω, αἱ τεσσαράκοντα χορδαὶ του, ἀ-
 ναγόμεναι εἰς εἴκοσι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, παρίσων τριπλοῦν ἐπτά-
 χορδον τὸ ἐπὶ τὸν ἡμῶν να προσαρμόσωσιν εἰς τρία γένη, ἢ εἰς

τρεις διαφορους τροπους. Ήξεικρίθωσας ποτε, τῷ εἶπον, τὸν ἀριθμὸν τῶν τόνων, καὶ ἡμιτονίων, τοὺς ὁποίους ἡ φωνὴ καὶ τὰ ὄργανα δύνανται νὰ διαδράμωσιν, ἢ εἰς τοὺς ἀνιόντας, ἢ εἰς τοὺς κατιόντας φθόγγους; Ἡ φωνὴ, μοὶ ἀπεκρίθη, διατρέχει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον δύο ὀγδόας, καὶ μίαν πεντάφωνον, τὰ ὄργανα ἐφαπλοῦνται εἰς μεγαλύτεραν ἔκτασιν. Ἐχομεν σύριγγας, ἀνερχομένας ἐπέκεινα τῆς τρίτης ὀγδόης. Ἐν γένει, αἱ γινόμεναι καθ' ἑκάστην εἰς τὸ σύστημα τῆς μουσικῆς μεταβολαὶ δὲν ἐπιτρέπουν νὰ προσδιορίσωμεν ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν τόνων, τοὺς ὁποίους μετέρχεται. Αἱ δύο μέσαι χορδαὶ παντὸς τετραχορδου, εἰς διαφοροὺς βαθμοὺς ἐπιτάσεως, καὶ ἀνέσεως ὑποκείμεναι, δίδουσι νὰ ἀκούωνται, καθὼς τὸ βεβαιώνουσι τινες, κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν τριῶν γενῶν, καὶ εἰδῶν αὐτῶν, τὰ τρία τέταρτα, τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον, καὶ αἱ λοιπαὶ μικρότεραι ὑποδιαίρεσεις τοῦ τόνου. Ὥστε, εἰς κάθε τετραχορδον, ἡ δευτέρα χορδὴ δίδει τέσσαρα εἶδη τοῦ, ουτ, ἢ τοῦ, Φα' καὶ ἡ τρίτη, εἰς εἶδη τοῦ, ρε, ἢ τοῦ Σολ. Ἡθελον δάσει ἀριθμὸν, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, ἀπειρον, ἂν ἤθελε δοθῆ περισσοτέρα ἄδεια εἰς τὰς παρεκτροπὰς τῶν μουσικῶν, οἵτινες, διὰ νὰ ποικίλλωσι τὴν ἁρμονίαν, ὑψώουσι, ἢ ταπεινώουσι, κατὰ τὴν θέλησίν των, τὰς κινήτας τοῦ ὄργανου χορδᾶς, καὶ ἐξάγουσι ἀπὸ αὐτὰς διαφοροὺς βαθμοὺς ἤχων, τοὺς ὁποίους ἡ ἀκοὴ νὰ διακρίνῃ δὲν δύναται. (Ἀκολουθεῖ).

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

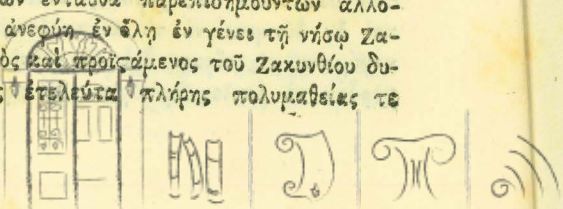
Εἰς τὸν Θάνατον τοῦ Ἐπιδραστήτου Κανονικοῦ ΙΑΚΩΒΟΥ ΓΙΡΑΡΔΙΝΗ

ἩΡΩΪΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΚΑΗΡΟΥ.

εἴταν δ' ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος, οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι καινται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν αἰ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι.

(Πρόδικος)

Προσῆγγιζεν ἤδη ἡ ὀγδόη πρὸ μεσημβρίας τῆς 25. Ὀκτωβρίου παρελθόντος, ὅτε καταπληκτικὴ καὶ θλιβερωτάτη εἶδησις ἐν ἀκαρεῖ διασπάρη εἰς ὅλην σχεδὸν ἡμῶν τὴν πόλιν.—Κατηφὴς καὶ θλίψεως ἐμπλεως ἀποκατέστη ἡ ἡμέρα. Βαθυτάτη λύπη διὰ μιᾶς κατεκυρίευσεν ἐπάσας τὰς τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων ἀλλοδαπῶν ψυχάς, καὶ μέγας θρήνος ἀνεφύη ἐν ὅλῃ ἐν γένει τῇ νήσῳ Ζακύνθου! Ὁ Αἰδεσιμώτατος Κανονικὸς καὶ προεξάμενος τοῦ Ζακυνθίου δυτικῆς κλήρου Ἰάκωβος Γιραρδίνης ἐτελεύτησεν ἀπὸ πλήρης πολυμαθείας τε

καὶ γνώσεων ἐπιφανῶν, ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν, ἀνὴρ διάσημος, πολὺσχετος καὶ τοῖς πᾶσι ποθητός....

Ὁ Ἐπιδραστήτης οὗτος ἱερεὺς διήνησεν ἅπαντα τὸν βίον κατὰ τὰς θείας τοῦ Θεοῦ ἐντολάς, ἐκπληρῶν δεόντως τὰ ἱερά καθήκοντά του ἢ ζωὴ αὐτοῦ ὑπέβη παράδειγμα βιοτικῆς ἀμέμπτου καὶ ἐναρέτου διαγωγῆς. Δικαίως ἀναζητεῖ αὐτὸν ἡ κοινωρία ὅλη στερηθεῖσα ἀνδρὸς ἐλεημονεστάτου, φιλάνθρωποτάτου, τοὺς μὲν δυστυχεῖς παρηγοροῦντος, τοὺς δὲ ἀσθενεῖς περιβάλλοντος, οὐδένα ἀδικήσαντος, εὐλικρινοῦς, ἀπλοικοῦ, τοὺς θείους καὶ ἀναλλοιώτους τοῦ Ἰψίστου νόμους ὀδῶν καὶ βάσιν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔχοντος καὶ μέγα κενὸν λιπόντος.

Διδάσκαλος τῶν Ἰταλικῶν τε καὶ Λατινικῶν γραμμάτων, καὶ ἄλλοτε διευθυντὴς, ἐν τῇ δευτερευόντι σχολεῖᾳ Ζακύνθου, πρὸς δὲ ἰδιαίτερως πολλῶν ἐπιφανῶν τῆς νήσου πολιτῶν, ὠφέλιμος τὰ μάλις α μέγα μέρος τῆς νεολαίας χάριν τῆς ἱκανότητος καὶ εὐμεθοδίας του, καὶ ἥτις θέλει ἔσαι εὐγνωμονεῖν εἰς αὐτὸν δεῖξαντα ζῆλον διάπυρον. Ὁ ἀποδωσάς εἶχε περιπλέον τὸ οὐράνιον μὲν καὶ σεπτὸν ἀφ' ἐνός, βαρὺ δὲ καὶ ἐπίπονον ἀφ' ἑτέρου καθήκον τοῦ τὸν θεῖον λόγον κηρύττειν.

Ἀξίως λοιπὸν τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Δυτικὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου μετακομισθέντος, ἀπειροῦ πλήθους λαοῦ πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας παρακολουθήσαντος, καὶ ἀνεκφράστου λύπης εἰς τὰ αὐτῶν πρόσωπα χαρακτηριζομένης, καὶ τῆς πενθίμου ψαλμωδίας τέλος λαβούσης, ὁ Αἰδεσιμώτατος Ἱεροκῆρυξ καὶ τοῦ προδρόθέντος σχολεῖου διευθυντὴς, Κωνσταντῖνος Ἱερομ. Στρατούλης, ἀκολούθως δὲ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἄνδρες, ἐξεφώνησαν λόγους ἐπικηδείους, κηρύξαντες ἅπαντες τὰς σπανίας καὶ ἐξαιρέτους τοῦ ἀνδρὸς ἀρετάς.

Ψυχὴ ἀγνή καὶ ἐνάρετος! σὺ ἦτις ἔπτης ἀφ' ἡμῶν ἐγκαταλιπούσα φίλτατον ἀδελφὸν περιλύπον, ὑπέκοντα ταῖς τοῦ Ἰψίστου Θεοῦ ἀνεξιχνιάσις βουλαῖς καὶ ταπεινῶς φέροντα τὴν ἀνεκδιήγητον ταύτην μάστιγα, καὶ νεολαίαν βαρῶς στεναζούσαν καὶ ἐν βαθυτάτῃ λύπῃ διακειμένην, τὴν ὑμετέραν ἔλλειψιν ὡς μέγα τι θεωρούσαν, καὶ τὴν σὴν θέσιν πάνυ δυσπλήρωτον πιστεύουσιν, σὺ ἦτις ἀνεξάλειπτος θέλεις εἶσθαι ἐν τῇ διανοίᾳ της καὶ διηκενῶς θέλεις μνημονεῖς σοῦ τοῦ εὐεργέτου καὶ φιλοπροόδου αὐτῆς σεβασμοῦ ἀξίου διδασκάλου, δέχθητι τὰς ὀλίγας καὶ ἀσθενεστάτας ταύτας λέξεις, ἃς ἐνόμισα καθήκον μου ἱερὸν νὰ ἐκφράσω καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος πάντων μαθητῆς ὑμῶν, εἰς ἀδιαλείπτου καὶ ἄκρας εὐγνωμοσύνης μικρότατον τεκμήριον, συγχωροῦσα τὸ ἀδύνατον τούτων καὶ τὴν ἐμὴν τόλμην—

Διονύσιος π. Ἰωάννου Πετριτσόπουλος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΙΕΤΑΒΕΙ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΜΝΟΥ
ΥΟΙΧΙΡΤΑΠ . Π ΗΤΟΛΛΥΣ

ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΙΑΓΑΡΑΝ.

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ ΤΩ ΦΙΛΩ ΜΟΙ ΦΕΛΩΝΙ.

Νιαγάρα! μ' ἐτρόμαξαν
Τὰ πάμπολλα ὕδατά σου
Μ' ἐξέπληξαν κυλούμενα
Ἐρχόμενα νερά σου.

Θάυμα ἴσταισι τῶν αἰώνων
Διὰ τὴν βλέψη τις παντοῦ
Τὴν σοφίαν τοῦ μεγάλου
Καὶ τοῦ κόσμου Διοικητοῦ.

Ὅταν τὸ ἀτιμώπλου σπεῦδον
Στὰ ἀφρίζοντα τοῦ Αἰγαίου
Ἵδατα, ποτὲ εἰς Πάτρον
Μὲ ἔφερον ἐκ νέου,

Διὰ ν' ἰδῶ τὴν θέσιν κείνην
Ποῦ Ἰωάννης ὁ Ἱερὸς
Τὴν βροντώφωνον τοῦ Πλάστου
Ἦκουσεν ὡς τρομερὸς

Καταράκτην πολλῶν ὑδάτων
Νὰ βουήξῃ φοδερὰ,
Ἦ φωνὴ τοῦ Πλάστου ὁμοιάζει
Ἐξένα, ὦ Νιαγάρᾳ!...

Ἦκουσα πολλὰς θαλάσσας
Νὰ μουχρρίζουν τρομερὰ,
Καὶ τὸ πλοῖόν μας νὰ πλήττουσιν
Μὲ ὀρμὴν τρομακτικὰ,

Ἐν Νιαγάρᾳ τῆς Ἀμερικῆς, τῆ 6 Ἰουλίου 1858.

Ἦκουσα καὶ τὰ βροντώδη,
Κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ,
Ἐστὴν μεγάλην ἐξαψὶν τῶν
Νὰ κτυποῦν μέχρι οὐρανοῦ,

Πλὴν ὑπερέχει ὅλα αὐτὰ
Ἦ βροντερὴ φωνή σου
ὦ! ἀμίμητος ἴσταισι
Ἦ βαθύκοτος βοή σου...

Εἶθε πάντα τὰ νερά σου
Ἀδιακόπως νὰ γλυστῆρῃ
Ψάλλοντα ὕμνον πρὸς Ἐκεῖνον
Ποῦ τὰ πάντα διοικεῖ.

Κύλα, κύλα τὰ ὕδατά σου
Θέλε καὶ ἄλλους ἂν ἔλθοῦν
Μάγευσόν τους μετ' τὴν θέαν
Ποῦ μυριάδες τὴν ποθοῦν.

Ἄν ποτὲ τὰ παλυφοῖσθιστα
Ἵδατα τῆς νέας Παλλάδος,
Ἄν ποτὲ ἰδῶ Ἀθήνας,
Τὰς σκηνὰς Ἀρχαίας Ἑλλάδος,

Ἦ καρδίᾳ μου θ' ἐνθουμῆται
Μὲ ἀνεξέλειπτον χαρὰ
Τὰς στιγμὰς ὅπου ἀτήληεν
Εἰς σέ, ὦ Νιαγάρᾳ! Γ. Α. Κ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ.

Τόμ. Α'	Σελ. 76	Στίχ. 26	ἀντὶ Μοσχόδα	γράφ. Μοσχόδα
»	»	71	» Μικρὰς ἀνατροφῆς δυστυχῶς! Ἐτυχεν ὁ Νεῦς Μιχαήλ	» Μικρὰς ἀνατροφῆς, δυστυχῶς ἔτυχεν ὁ νέος Μιχαήλ.
»	»	»	» 29 » Οὐνοῖρων	» Οὐσάρων
»	»	»	» 34 » Λαμάρᾳ καὶ Κυλῶ,	» Λαμάρᾳ καὶ Κολῶ,
»	»	»	» 38 » ἔχει οὖν	» ἔχει νῦν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΛΣ 3.Υ1.46.0015

ΕΙΣ ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ὁ ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ Τ' ΑΚΟΛΟΥΘΑ ΒΙΒΛΙΑ.

1. Ἀλφαθητάριον μικρὸν	Πέν. 4.
2. » » μέγα	» 2.
3. Ἀλφαθητάριον Ἴταλικὸν μικρὸν	» 4.
4. Νέον Ἀγγλικὸν Ἀλφαθητάριον. Μέρους Α'. ἔκδοσις δευτέρα	» 3.
5. Συλλογὴ τῶν γνωστ. Ποιητ. τοῦ Μεγ. Ποιητ. Ἰηπ. Διον. Κ. Σολωμοῦ	» 15.
6. Τὸ Καύχημα τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων Ποιημάτων ἀνέκδοτον	» 2.
7. Ποιημάτων ἐπονομαζόμεν. οἱ Τεχνῖται εἰς νέον τινὰ Τεχνίτην ὑπὸ Ε. Μ.	» 9.
8. Ἦ Εὐμορφὴ Βοσκοπούλα Ποίημα Νικολάου Δριμουτικῆ τοῦ Κρητὸς	» 3.
9. L' Angelo della Misericordia del Professore L. I. Marzocchi	» 26.
10. Μῦθοι τοῦ Αἰσώπου Ἴταλικοῦ Μέρους Α'. καὶ Β'. ἕκαστον	» 3.
11. Ἀναγνωσματάριον	» 2.
12. Ἐρμηνεῖα περὶ τῆς υγιεινῆς τοῦ βρέφους	» »
13. Προφυλακτικὰ κατὰ τῶν πυρκαϊῶν μέσα	» »
14. Πίναξ ἐξ οὗ εὐρίσκει ἕκαστος ἀκριβῶς τὴν σχέσιν τῆς Ἰονίου Δίτρας μετὰ τῆς Ὀκάδος καὶ Δραμῶν	» 2.
15. Σύνοψις Ἱερῶν	» 12.
16. Ἱστορικὸν Διήγημα ἐπονομαζόμεν. Γενοθέρα ἢ ἡ Ἀρετὴ θριαμβεύουσα	» 15.
17. Προσκυνητάρ. τῆς Ἀγ. Πόλ. Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ Χρυσάνθου ἐκ Προύσης	» 18.
18. Ἀκολουθ. καὶ Βίος Τιμοθέου καὶ Μιχάρας ὑπὸ Γεωργ. Ἰωαννουῆ Ἱερ.	» 9.
19. Κατήχησις τῆς Ὀρθοδ. Χριστιαν. Πίστ. τοῦ Ἱεροδιδασκ. Κ. Τυπάλδου	» 4.
20. Φρασολογικὸὶ Διάλογοι εἰς 5 Γλώσσας Ἑλλ. Ἴταλ. Γαλλ. Ἀγγλ. καὶ Γερμανικῆν. Μέρους Α'. καὶ Β'. ἕκαστον	» 4.
21. Οὐρανοῦ Κρίσις ἔκδοσις δευτέρα	» 20.
22. Μικρὴ Ὀρμηνη γιὰ τὰ Γράμματα καὶ Ὀρθογραφία τῆς Ρομητικῆς Γλώσσας τοῦ Γιατροῦ Γιανη Βηλαρα ἔκδοσις δευτέρα	» 9.
23. Κατήχησις τοῦ Συνταγματικοῦ Πολιτεύματος	» 12.
24. Στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης Μέρους Α'. ἔκδοσις δευτέρα	» 4.
25. Ἦ πληρωμὴν καρδίᾳ, δημοτικὴ ποιήσις ὑπὸ Παναγιώτου Σ. Συνοδίου Δρ.	» 1 1/2.
26. Στοιχεῖα Θεωρητικῆς καὶ Πρακτικῆς Ἀριθμητικῆς ὑπὸ Α. Φατσέα εἰς τρία Μέρη διηρημένα	» 5.
27. Ἀφροδίτη τῶν Ἐρώτων ἢ ὁ Υἱὸς τοῦ Τιτιανοῦ Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλφρέδου Δεμουσέτου μεταφρασθὲν ὑπὸ Α. Κ.	» 1 1/2.
28. Ἀνθὼ ἢ ἡ Φωνὴ τῶν Ἀνθῶν ὑπὸ Ν. Μ. Σ.	» »
29. Ἐγχειρίδιον Φυσικῆς ὑπὸ Ι. Π. Πύρλα διδάκτορος τῆς Ἱατρικῆς, Χειρουργικῆς καὶ Μαιευτικῆς, Νομοιατροῦ Ἀρκαδίας, Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Τριπόλει Β. Γυμνασίου κ. τ. λ. ἔκδοσις δευτέρα	» 2 1/2.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Όροι τῆς Συνδρομῆς.

Ὅπως δεχθῆ τὸ πρῶτον Ταῦχος θεωρεῖται ὡς ἐτήσιος Συνδρομητής.

Αἱ Συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ Τυπογραφεῖον **Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ.**

Ἡ Συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα.

Ἡ Τιμὴ τῆς Συνδρομῆς, διὰ μὲν τὴν Ζάκυνθον Πένας 30, διὰ δὲ τὰς ἄλλας Νήσους Πένας 36, διὰ δὲ τὴν Αὐτόνομον Ἑλλάδα δραχ. 4 1/2.

Ὁ θέλων νὰ ἀναδεχθῆ τὴν ἐπιστασίαν τῆς συνδρομῆς καὶ εἰσπράξεως τόπου τινός, θέλει ἔχει συμφέρον δέκα τοῖς ἐκπτόν.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ θέλει ἀναγγέλλει εἰς τὸ ἐξώφυλλον του τὰ νεοφανῆ Συγγράμματα, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ πρὸς τὸ Τυπογραφεῖον **Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ.**

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ἀνταλλάσσεται μὲ πᾶν Περιοδικὸν Συγγραμμά καὶ πᾶσαν Ἐφημερίδα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ